

Arrest

nr. 261 069 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EL MOUDEN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner.

Op 10 juni 2021, met kennisgeving op 15 juni 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5d8 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2020 werd ingediend door:

*Naam: S. (...) Voorna(a)m(en): S. (...) Nationaliteit: Oekraïense
Geboortedatum: (...).1975 Geboorteplaats: Kharkov RR. (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch geregistreerde partner, de genaamde D.R., J.A.F. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg : 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Betrokkene doet voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in functie van haar wettelijke geregistreerde partner.

De vorige aanvragen dateren van 21/03/2019, 24/10/2019 en 19/05/2020 met telkens een weigering tot gevolg nl op respectievelijk 20/09/2019, 9/04/2020 en 30/10/2020 telkens omdat er niet op voldoende wijze was aangetoond of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon conform zijn aan de vereisten van art.40ter van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden dit keer de volgende documenten voorgelegd:

- Jaarrapport opgesteld door 'Wherco - Boekhouding Fiscaliteit' voor boekjaar van 01.01.2019 tot 31.12.2019 van 'R.W. (...) BVBA' + 'Financiële analyse volledig schema WW

Uit deze documenten zou moeten blijken dat de Belg zaakvoerder is van een BVBA en dus zelfstandige is. Echter, om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen op naam van de referentiepersoon met vermelding van het bedrag aan sociale bijdragen dat per kwartaal verschuldigd is en een daadwerkelijk bewijs van bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit die zelfstandige activiteit kan halen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Een document van een boekhouder wordt beschouwd als een 'verklaring op eer', waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Immers, een boekhouder kan zich enkel baseren op gegevens die hem door de zelfstandig ondernemer zelf ter beschikking worden gesteld, hij draagt geen verantwoordelijkheid voor deze gegevens.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Wat niet af te leiden is uit voorgelegde bewijsstukken.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom wederom niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.

Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure.

Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissing aan verzoeker een verblijf in België ontzegd wordt ondanks verzoeker van mening is dat hij het recht heeft om in België verder te verblijven.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissing aan verzoekster een verblijf in België ontzegd wordt ondanks verzoekster van mening is dat zij het recht heeft om in België verder te verblijven op basis van gezinshereniging.

Verzoekster kwam in België om gezinshereniging te doen met zijn Belgische partner de heer DE ROOS Jan (RRN 69020308923).

Er werden in totaal 4 aanvragen ingediend.

De laatste aanvraag dd. 14 december 2020 werd geweigerd.

Dat de referentiepersoon zijn eigen bvba uitbaat en voldoende middelen heeft om de kosten van het gezin te betalen.

Hij woont bovendien reeds vanaf 2018 wettelijk samen met verzoekster en betaalt al deze jaren alle kosten van levensonderhoud.

Dat zijn huurinkomsten werden reeds vroeger getoond bij de vorige aanvragen en tegen deze beslissingen geen beroepen werden ingesteld.

Verzoekster die bijna 3 jaar in België woont heeft tevens haar eigen inkomsten uit zelfstandige activiteit.

Verzoekster verwijst tevens naar uiteenzettingen in alle 4 aanvragen van gezinshereniging dat haar wettelijk samenwonende partner voldoende inkomsten heeft. Da aard van zijn inkomsten zijnde uit huur of andere bronnen is in deze situatie niet relevant.

Verzoekster verwijst tevens naar schending van artikelen 8 van het EVRM en naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zij is bovendien een familielid van een Belg en dient daarom speciaal te worden beschermd.

Verzoeker heeft tevens veel bewijzen voorgelegd onder meer bewijzen inzake haar eigen inkomsten.

De verwerende partij baseert zich evenwel op veronderstellingen.

Het gezin heeft voldoende inkomsten om alle kosten te dekken.

Verzoekster en haar partner zijn zelfstandigen.

Het feit dat het soms moeilijk is om inkomsten van een zelfstandige aan te tonen.

Deze inkomsten/financiële mogelijkheden blijken uit de door verzoekster voorgelegde stukken.

De beoordeling van deze door de verwerende partij is niet correct.

België is momenteel tevens het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster en haar partner vormen momenteel een gezinscel.

Het terugsturen van verzoekster naar het land van herkomst zal ondubbelzinnig een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt "het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 EVRM dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaal gesproken behorend tot het privé-leven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het bestaat geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn met haar partner een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelfs als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van

verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

Terugkeer van verzoekster naar Oekraïne zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar bovengenoemde Belgische partner waarmee ze thans een gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar Belgische partner, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het 10 ruimer opzet van het EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen.

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster.

-Dat verzoekster een familielid van een Belg is en dient daarom beschermd te worden.

Verzoekster kan daarom niet terugkeren naar het land van herkomst.

Volgens verzoekster is deze zeer moeilijke en complexe situatie gelijk aan de motivatie van de bijzondere moeilijkheid van haar terugkeer.

De bestreden beslissing is duidelijk niet in overeenstemming met de werkelijke situatie van verzoekster.

Haar verblijf dient om deze redenen niet te worden ontzegd.

Er zijn bijgevolg vele vragen over de bestreden beslissing.

Het MHEN is groot. Verzoeker verliest de wettelijke mogelijkheid om in België te verblijven.

Er wordt tevens geen rekening gehouden met de talrijke bewijzen van verzoekster.

Gelet op hetgeen vermeld onder punt b. ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, is het duidelijk dat verzoekster over het vereiste belang beschikt voor het instellen van huidig verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/56 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"1. In hoofdorde en voorafgaand aan het verder betoog merkt verwerende partij op dat verzoekende partij er zich in het kader van haar verzoekschrift er zich veelal toe beperkt de verschillende elementen van de beslissing op te sommen en om tegen deze argumenten feitelijke elementen op te werpen die de standpunten in de bestreden beslissing louter tegenspreken. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen. Dit komt er op neer dat verzoekende partij Uw Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, Uw Raad slechts bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen.

Het is niet de bedoeling dat Uw Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van Uw Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.⁵

2. Het artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing op werd gebaseerd, stelt dat:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1°. de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (noot: eigen onderlijning) (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel

14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...) ”

3. In de bestreden beslissing wordt allereerst een overzicht gegeven van de stukken die verzoekende partij neerlegt omtrent de inkomsten van de persoon die ten aanzien verzoekende partij het recht op gezinshereniging opent, namelijk de Belgische wettelijke geregistreerde partner:

“Jaarrapport opgesteld door ‘Wherco – Boekhouding Fiscaliteit’ voor boekjaar van 01.01.2019 tot 31.12.2019 van ‘R.W. (...) BVBA’ + ‘Financiële analyse volledig schema WW’ ”

Dit element wordt vervolgens nader bestudeerd door verwerende partij waaruit het volgende besluit wordt genomen:

“Uit deze documenten zou moeten blijken dat de Belg zaakvoerder is van een BVBA en dus zelfstandige is. Echter, om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen op naam van de referentiepersoon met vermelding van het bedrag aan sociale bijdragen dat per kwartaal verschuldigd is en een daadwerkelijk bewijs van bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit die zelfstandige activiteit kan halen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Een document van een boekhouder wordt beschouwd als een ‘verklaring op eer’, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Immers, een boekhouder kan zich enkel baseren op gegevens die hem door de zelfstandig ondernemer zelf ter beschikking worden gesteld, hij draagt geen verantwoordelijkheid voor deze gegevens.”

Voor het overige merkt men nog op dat:

“Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Wat niet af te leiden is uit voorgelegde bewijsstukken. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom wederom niet gebeuren. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.”

De voorgebrachte stukken geven inderdaad geen voldoende inzicht in de daadwerkelijke inkomsten van de Belgische partner. De bestreden beslissing werd dan ook terecht genomen door verwerende partij.

4. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar eigen inkomsten. Op deze wijze gaat zij over tot een verkeerde lezing van de wet. Het komt hierbij eveneens gepast voor om aan te geven dat de Raad van State in het arrest 230.955 van 23 april 2015 heeft geoordeeld dat :

“Het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat ten aanzien van de echtgenoot van een Belg, « de Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zoals het Grondwettelijk Hof verschillende malen gesteld heeft in haar Arrest 121/2013 d.d. 26 september 2013, de inkomensvoorwaarden zijn « verplichtend voor de Belgische persoon die het recht op gezinshereniging opent (overweging B.52.3), “de stabiele et voldoende middelen van bestaan zijn “deze van de persoon die het recht op gezinshereniging opent” (overweging B.55.2), « de inkomsten » zoals bedoeld zijn deze « van de persoon die het recht op gezinshereniging opent » (overwegingen B.55.2 en B.55.3) et het handelt zich hierbij om « zijn inkomsten » (overweging B.55.4). [...] Ten gronde, draagt de wetgever er zorg voor om zelf uit te maken in welke gevallen de bestaansmiddelen van de familieleden eveneens in aanmerking genomen kunnen worden. [...] Uit het voorgaande wordt afgeleid dat het artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Belgische persoon die het recht op gezinshereniging opent, ten persoonlijke titel dient te beschikken over stabiele, voldoende en regelmatige middelen van bestaan.”

6 RvS. 230.955 d.d. 23 april 2015 ; « L'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 dispose qu'en ce qui concerne notamment le conjoint d'un belge, « le ressortissant belge doit démontrer [...] qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers » Comme le relève la Cour constitutionnelle, à plusieurs reprises, dans son arrêt n° 121/2013 du 26 septembre 2013, les conditions de revenus sont « imposées au regroupant belge » (considérant B.52.3), « les moyens de subsistance stables et suffisants

» sont ceux « du regroupant » (considérant B.55.2), « les revenus » visés sont ceux « du regroupant » (considéran^ts B.55.2 et B.55.3) et il s'agit de « ses ressources » (considérant B.55.4). Plus fondamentalement, le législateur prend soin de déterminer, lui-même, les cas dans lesquels les ressources des membres de la famille peuvent également être prises en considération. Il se déduit de ce qui précède que l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit bien que le regroupant belge doit disposer, à titre personnel⁶, des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers » (eigen vertaling) RvS. 232.708 d.d. 27 oktober 2015. 7 RVV° 172.695 d.d. 29 juli 2016.

De Raad van State heeft aan deze beginselen herinnerd in onder meer de arresten 232.708 van 27 oktober 2015, nr. 235.265 van 28 juni 2016, nr. 237.191 van 26 januari 2017 en nr. 240.164 van 12 december 2017.

Verwerende partij heeft vervolgens terecht geoordeeld dat:

“Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Verwerende partij kon inderdaad in het licht van het voorgaande terecht tot dit besluit komen. De argumentatie in het verzoekschrift van verzoekende partij is alleszins niet van die aard dat dit besluit tegengesproken kan worden.

5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁸

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁹ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁰

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een gezin vormt met haar Belgische partner met wie zij een wettelijke samenwoning onderschreef.

De verzoekende partij stelt tevens dat haar gezinsleven zich op het moment volledig in België bevindt.

Ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹²

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹³ :

“(…) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (…) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de

situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.”

Immers dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich ongeoorloofd een verblijfsrecht probeerde te verschaffen op het Belgisch grondgebied door herhaaldelijk aanvragen in te dienen tot het bekomen van een verblijfskaart. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat. Ook dit criterium dient nagegaan te worden bij het beoordelen van het bestaan van een beweerd gezinsleven.

Bovendien merkt verzoekende partij eigenlijk ook geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

14 « (...) l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays(...). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. La Cour a précédemment jugé que lorsque tel est le cas ce n'est que dans des circonstances particulièrement exceptionnelles que le renvoi du membre de la famille n'ayant pas la nationalité de l'Etat hôte constitue une violation de l'article 8. ».*Eigen vertaling.* 15 RvV 231 369 dd. 12 april 2019.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁶

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁷ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹⁸

In dit verband merkt verwerende partij ook nog op dat er op heden geen bevel voorligt om het grondgebied te verlaten waardoor het gezinsleven momenteel niet in het gedrang komt.

6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij merkt onder meer op dat de bestreden beslissing niet tijdig genomen zou zijn. Verwerende partij leidt hier uit af dat verzoekende partij eigenlijk aanvoert dat de bestreden beslissing te vroeg genomen zou zijn. Dit argument kan echter niet nuttig aangevoerd worden vermits er inderdaad over een periode van twee studie jaren nog geen derde van de studiepunten behaald werd in weerwil van wat de geldende regels ter zake zijn. De resultaten in het academiejaar 2020 – 2021 kunnen geen wijzigingen meer aanbrengen aan de vaststellingen over de twee voorgaande jaren.

Bovendien heeft verwerende partij net langer dan voorzien gewacht met het nemen van de bestreden beslissing precies om na te gaan of er eventueel verbetering is in de studievoortgang. Dit blijkt echter niet het geval te zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

8. Verwerende partij herhaalt dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²⁰ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

9. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben en moet draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij wil zich herenigen met haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont. Het toepasselijke artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

De verzoekende partij ontkent niet dat zij ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging van 14 december 2020 enkel de in de bestreden beslissing opgesomde stukken voorlegde, namelijk:

"- Jaarrapport opgesteld door 'Wherco - Boekhouding Fiscaliteit' voor boekjaar van 01.01.2019 tot 31.12.2019 van 'R.W. (...) BVBA' + 'Financiële analyse volledig schema WW

Door louter te stellen dat *"het soms moeilijk is om inkomsten van een zelfstandige aan te tonen"* weerlegt de verzoekende partij geenszins de motivering omtrent deze voorgelegde stukken in de bestreden beslissing, namelijk

"Uit deze documenten zou moeten blijken dat de Belg zaakvoerder is van een BVBA en dus zelfstandige is. Echter, om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen op naam van de referentiepersoon met vermelding van het bedrag aan sociale bijdragen dat per kwartaal verschuldigd is en een daadwerkelijk bewijs van bestaansmiddelen die de referentiepersoon uit die zelfstandige activiteit kan halen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Een document van een boekhouder wordt beschouwd als een 'verklaring op eer', waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Immers, een boekhouder kan zich enkel baseren op gegevens die hem door de zelfstandig ondernemer zelf ter beschikking worden gesteld, hij draagt geen verantwoordelijkheid voor deze gegevens."

De verzoekende partij toont allerm minst aan dat het onmogelijk is om de inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen, noch welke specifieke hinderpalen zij zou ondervinden om zijn inkomsten te staven. Bovendien doet de verwerende partij in de bestreden beslissing een suggestie over de wijze waarop het inkomen van een zelfstandige kan worden aangetoond. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet in staat was de genoemde stukken aan te leveren.

Waar zij verwijst naar huurinkomsten van de referentiepersoon en eigen inkomsten uit een zelfstandige activiteit die werden gestaafd in het kader van vorige aanvragen, wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager zelf rust, die een volledige aanvraag moet indienen. De verzoekende partij kan in voorliggend dossier niet verwachten dat de verwerende partij de stukken voorgelegd in het kader van eerdere aanvragen ook in rekening brengt. De verzoekende partij kan alleszins niet volstaan met het verwijzen in haar verzoekschrift naar *"uiteenzettingen in alle 4 aanvragen van gezinshereniging"*.

Het feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met de referentiepersoon doet geen afbreuk aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, namelijk dat onder meer – de voorwaarden zijn immers cumulatief – moet worden aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het feit dat voorwaarden, zoals vereisten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, worden gekoppeld aan het verblijf van

een wettelijk geregistreerde partner van een Belg druist niet in tegen het recht op vrij verkeer zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat het terugsturen naar haar land van herkomst een schending van deze bepaling betekent, omdat haar familiaal leven zich uitsluitend in België afspeelt en het samenleven met haar partner ook een fundamenteel element uitmaakt van haar privéleven. Een terugkeer naar Oekraïne zal volgens haar leiden tot onherstelbare schade.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen om een verblijf te verkrijgen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing betekent dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, nu de bestreden beslissing enkel inhoudt dat geweigerd wordt haar een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen op grond van de aanvraag van 14 december 2020. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat dit een verplichte of gedwongen terugkeer betekent naar Oekraïne. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

C. VAN DEN WYNGAERT.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU